OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

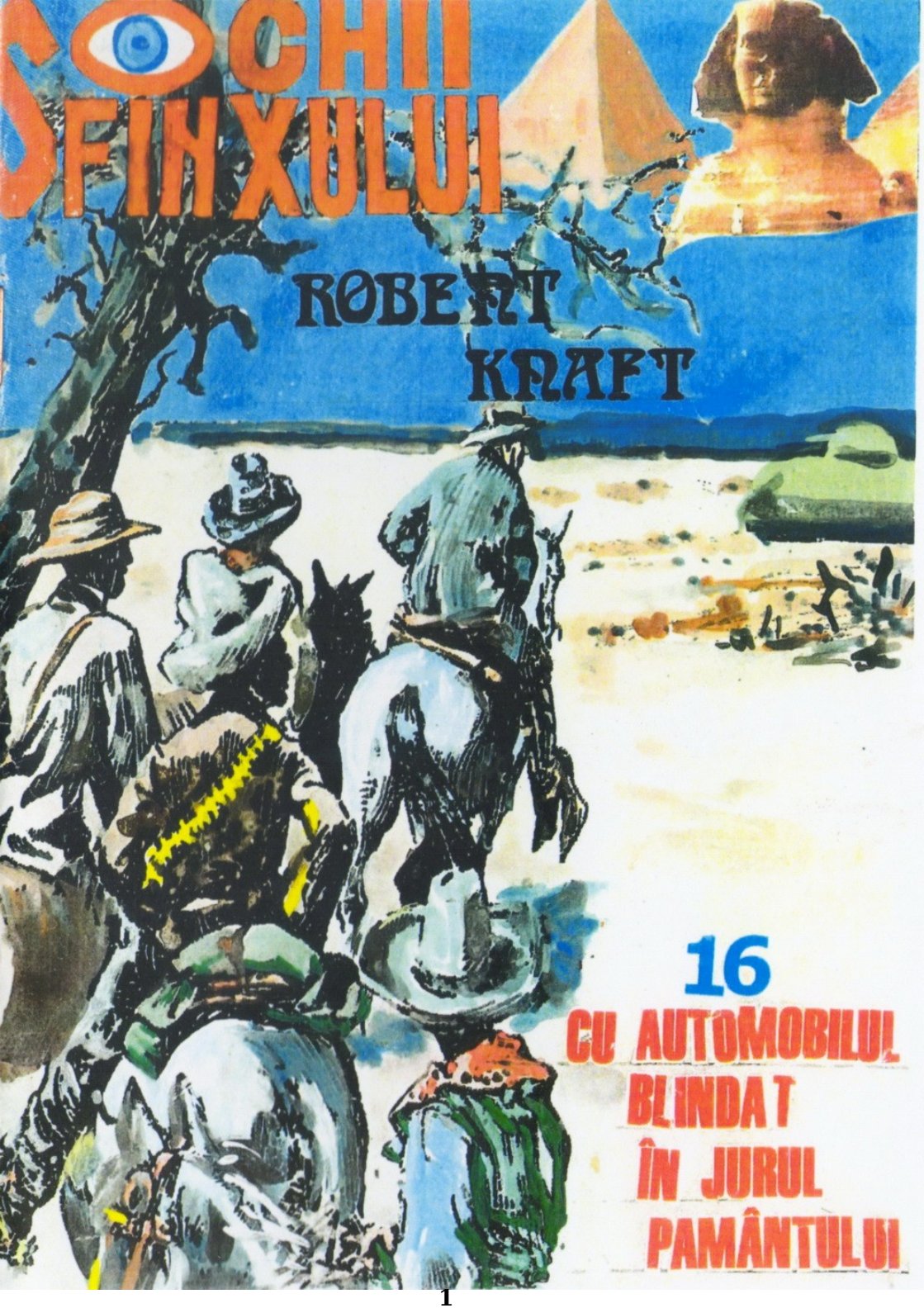

16

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 16

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXXVIX

ALTERNATIVA

(Continuarea ultimului capitol din nr. 15)

Leonor a redevenit de piatră.

— Ei, omule, de ce ar trebui ca acest Mister să aibă atâta valoare pentru mine, încât eu să-mi cedez automobilul şi cu toate celelalte?

— Eu cred că pentru dumneavoastră este foarte valoros.

— De unde ştiţi asta? Habar n-aveţi!

— Ei, pe dracu'! Îl iubiţi doar.

— A spus el aşa ceva?

— Nu, dar e de la sine înţeles.

— Cum adică de la sine înţeles?

— Ei, acum! Altfel doar n-aţi fi făcut atâta caz relativ la arestarea lui. De fapt, noi suntem convinşi de asta. Ştim că este iubitul dumneavoastră şi că veţi face orice pentru a-i salva viaţa şi pentru a-l feri de tortură şi mutilare. Pentru a ne atinge scopul, nu ne vom da în lături de la nimic. Urechile sale tăiate şi mâna sa vă vor dovedi îndeajuns că noi nu glumim deloc în afacerea asta. Aşadar, la miezul nopţii să fiţi acolo, la locul potrivit. Predaţi-ne automobilul cu toate secretele sale şi-l veţi primi pe Mister Hartung întreg şi nevătămat şi pe deasupra. Douăzeci şi cinci de mii de lire sterline, cu care vă puteţi alege orice locuşor sub soare, unde să trăiţi nestingherită până la adânci bătrâneţe cu iubitul dumneavoastră.

— Da! a strigat deodată Leonor, gâfâind.

— Da? Ce înseamnă acest da? Va să zică sunteţi de acord cu propunerea noastră?

— Da.

— Bine atunci! Hotărârea este înţeleaptă, înţelegerea noastră va putea fi marcată printr-un scurt foc de artificii, mă refer la un semnal de rachetă, vizibil şi la lumina zilei, însoţit şi de o

cuvenită bubuitură…

— De ce e nevoie de asta? Nu le puteţi duce chiar dumneavoastră vestea asta camarazilor, sau tovarăşilor de idei?

— Da, aş putea să o fac fără nici o îndoială. Tot aşa s-ar putea ca la rândul meu să fiu interceptat şi luat prizonier. Nu de alta, dar sunt oameni care mă ţin responsabil că vorbind cu dumneata şi ţinându-l prizonier pe Mister Hartung, am periclitat prin fapta noastră securitatea întregului oraş.

— Înţeleg, înţeleg. Şi dacă totuşi vă va prinde şi veţi fi supus torturii pentru a afla ce aţi negociat cu mine?

— Tortura nu şi-ar avea rostul în cazul meu. Dacă îmi ţin respiraţia numai un minut, voi suferi o hemoragie majoră şi am scăpat de toate. Îmi voi fi jertfit însă viaţa pentru o cauză nobilă. O cauză mare!

— Prin urmare, să lansez un semnal luminos şi auditiv?

— V-aş fi obligat!

Leonor s-a întors îndreptându-se spre automobil. Din cauza celor două ostatice, întreaga convorbire avusese loc puţin mai departe de automobil.

— Leonor, Miss Leonor, gândiţi-vă vă rog la cele ce aveţi de făcut! i-a strigat Adam, care s-a grăbit să i se alăture.

Leonor nu s-a oprit. Deodată s-a auzit o detunătură zguduitoare şi în acelaşi timp a apărut o lumină orbitoare, care a învăluit întreg automobilul, în timp ce un proiectil magnetic a explodat undeva în înălţime, însoţit de fulgere prelungi, roşii. Chiar la lumina zilei, această apariţie luminoasă nu putea fi trecută cu vederea.

Abia apoi Leonor s-a reîntors.

— Ajunge asta?

— Da, a fost destul de clar. Încă ceva, cu privire la cele două doamne. Nu cumva au auzit ce-am vorbit noi?

— Greu de crezut!

— E mai bine deocamdată să le păstraţi ostatice.

— Asta o pot face.

— Dacă la apusul soarelui va sosi preşedintele şi don d’Estrella, nu le daţi concursul, păstraţi-le mai departe pe cele două doamne. Veţi avea şi un motiv pentru asta, acela de a nu-l va fi adus pe Mister Hartung. Reţineţi pe aceşti domni acolo până ce afacerea noastră va fi încheiată, pentru ca nimeni să nu poată întreprinde ceva împotriva automobilului.

— Oricum, la asta mă gândeam şi eu.

— Ce-ar mai trebui să stabilim?

— Nu ştiu. Aduceţi-mi-l azi la miezul nopţii pe Georg Hartung!

— Aşa va fi, dar păziţi-vă să credeţi că ne veţi putea păcăli!

— Nici nu mă gândesc la asta. Aduceţi-l pe Hartung.

— Nici din partea noastră nu trebuie să vă temeţi de vreun şiretlic. Nu vrem nimic altceva decât automobilul, vă asigur... a, a, a.

Tuberculosul şi-a ridicat o mână în semn de salut, în timp ce cu cealaltă şi-a ridicat pălăria, după care s-a îndreptat şontâcăind din nou înspre oraş.

CAP. XL

SÂNGE ŞI FOC

— Leonor, Leonor! a strigat Adam. Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Tăceţi, vă rog! Ştiu şi singură ce am de făcut!

— Daţi o asemenea putere anarhiştilor?

— Încă o dată, tăcere! Nici un cuvânt să nu mai aud pe această temă! Fac ceea ce vreau şi pe propria mea răspundere. Oricum, sunteţi oricând liber să mă părăsiţi.

Ea s-a urcat în automobil, după care a pornit să păşească încolo şi încoace.

Adam la rândul său nu a mai adăugat nici un cuvânt. Văzuse şi singur că nu mai era nimic de făcut. Era vorba doar de o femeie îndrăgostită care trebuia să-şi salveze iubitul din ghearele morţii. Aici nu mai folosea nici o argumentaţie filosofică, nici Socrate n-ar fi putut să opună principii de morală şi drept, potrivit cărora acest fapt ignobil, predarea automobilului, nu trebuia să se întâmple.

Şi aşa trebuia să fie! Dragostea e un comandament divin, care face legile omeneşti şi uneori şi cele dumnezeieşti inoperante.

Sigur, se mai întâmplă şi excepţii, dar acestea nu sunt caracteristice pământenilor obişnuiţi, adică oameni care pot rezista unui atare sentiment.

Adam a înţeles totul şi de aceea a tăcut mâlc!

Cele două doamne ostatice încetaseră cu plânsul, părând să se fi adaptat situaţiei. Ambele mângâiau boabele colierelor. Ştiau că apusul soarelui însemna încă un termen limită pentru ele, în urma căruia aveau să-şi recapete libertatea sau… nu.

Pentru cea dintâi variantă se rugau ele. Soarele se apropia de orizont. Când acesta era gata să apună, dinspre liziera oraşului s-au apropiat din nou câţiva călăreţi.

De data asta în fruntea trupei călărea un domn în vârstă, printre ceilalţi găsindu-se şi don Manuel.

Acum Leonor le-a vorbit acestora printr-un crenel. Era într-

adevăr preşedintele. El a povestit ce se întâmplase şi a spus că prizonierul răpit încă nu fusese găsit, după care a descălecat, a îngenuncheat şi şi-a împreunat mâinile într-o rugă fierbinte pentru odraslele sale, soţia şi fiica.

Leonor a încercat să-l liniştească, l-a mângâiat, cu toate astea a rămas fermă pe poziţie.

— Nu! Soţia dumneavoastră şi fiica rămân pe mai departe în custodia mea.

— De ce trebuie să se întâmple asta?

— Pentru a împiedica un atentat împotriva mea.

— Nici nu mă gândesc la asta!

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Dar rămâne aşa. Le voi păstra pe cele două doamne ca zălog.

— Cât de mult?

— Până azi la miezul nopţii, sau ceva mai târziu, către ora unu, după ce-mi voi instala rachetele puteţi veni să le luaţi pe prizoniere. Probabil că vă vor ieşi ele însele înainte.

— Şi dacă Mister Hartung nu va fi găsit până atunci?

— Oricum, le voi elibera pe soţia şi fiica dumneavoastră.

— Ah! Ştiţi prin urmare unde se găseşte?

— De unde trageţi concluzia asta?

— Aţi fost vizitată ceva mai înainte de un om.

— Îl cunoaşteţi?

— Este un anarhist cunoscut, cum rezultă din cartotecile poliţiei. Un om care este pe punctul de a fi expulzat. Îl mai urmăreşte şi acum poliţia, dar nu s-au putut afla multe despre el.. Este foarte aproape de moarte, oricând o hemoragie i-ar putea fi fatală.

— Este în regulă atunci, a adăugat Leonor, făcând pe indiferenta.

— Ştie cumva acest om unde se găseşte Georg Hartung?

— Da şi-l voi recăpăta curând înapoi. Mergeţi deci în oraş şi sistaţi orice cercetare. Dacă nu-mi va fi înapoiat la timp prizonierul, aşa cum deja am convenit, voi presupune că însuşi dumneavoastră aţi împiedicat asta printr-un exces de zel.

— Vă promit să nu întreprind nimic.

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră.

— Aşadar, veţi primi prizonierul din partea acestui om?

— Asta mă priveşte numai pe mine.

— Şi dacă intervine ceva?

— Atunci voi presupune că v-aţi amestecat şi aţi zădărnicit

totul.

— Ce veţi face în acest caz?

— Vă rog reîntoarceţi-vă în oraş. Grăbiţi-vă!

— Nu veţi bombarda oraşul sau incendia?

— Vă rog urcaţi-vă în şa şi dispăreţi. V-am mai spus-o?

— Sunt complet nevinovat, iar palatul meu ne este asigurat.

Leonor i-a întors la modul figurat spatele domnului preşedinte al republicii argentiniene, închizând crenelul prin care-şi vorbiseră.

Când cele două doamne şi-au văzut soţul, respectiv tatăl, fără măcar să fi putut vorbi cu acesta, au avut o nouă criză de disperare.

Leonor a căutat să le liniştească, asigurându-le că puţin după miezul nopţii vor fi eliberate. Această promisiune a liniştit cel puţin pe doamna cea mai tânără, amândouă începând o nouă serie de rugăciuni rotind piesele scumpe ale colierelor. Ce mai în vârstă continua însă să fie destul de dărâmată.

N-am insista pe comportamentul acestor două femei, dacă n-ar avea relevanţă pentru cele ce se vor întâmpla pe viitor.

Leonor nu le-a mai dat importanţă, ci şi-a dedicat atenţia pampasului, care acum după coborârea întunericului nu mai era luminat decât de vreo sclipire accidentală.

Aveau să urmeze îngrozitoarele ore de aşteptare până la căderea sorocului la miezul nopţii. Leonor conducea acum, mânuind volanul aşa cum îi dictau stările sale sufleteşti contradictorii.

Înainte cu două ore de miezul nopţii şi-a oprit maşina în apropierea acelui tufiş de câţiva metri pătraţi, după care a pornit din nou, dându-i târcoale în tăcere, între timp, continua să-şi consulte ceasul.

În cele din urmă s-a oprit, instalându-l pe Maximus cu faţa înspre oraş, ea însăşi privind cu atenţie în noaptea adâncă, sub bolta parţial înnorată, aprinsă totuşi de o puzderie de stele.

Se făcuse ora douăsprezece şi trei minute.

— Adam, Adam, unde eşti, unde e Georg?

— Nici o grijă, trei minute nu înseamnă o întârziere.

S-a ajuns însă la zece minute şi în fiecare din acestea Leonor suferea cumplit, temându-se pentru viaţa lui Georg, neputându-se nicicum linişti, în ciuda consolărilor venite din partea lui Adam.

— Deşi este douăsprezece şi jumătate, nu apare nici un semn.

— Linişte! a somat-o Adam ridicându-şi o mână. Geamul care dădea înspre oraş fusese deschis, dar Leonor n-a reuşit să distingă nimic.

— Aud voci, vine cineva, a şoptit Adam, ducând un deget la buze.

Acum a auzit şi Leonor cum se apropiau oamenii care vorbeau pe un ton scăzut, dar totuşi perceptibil în spaniolă, limbă pe care Leonor o cunoştea destul de bine.

— Aici trebuie să fie.

— Nu, nu cred. Sunt de părere că ne-am îndepărtat.

— Aprinde un chibrit pentru o clipă.

— N-am nici unul.

— Nici eu.

— Blestemată treabă să nimerim pe bezna asta! Trebuiau să-i ajute cumva să-şi găsească drumul, mai ales că automobilul nu se trădase prin nici o geană de lumină. Putea să stea ascuns aici mult şi bine, dar nu avea nici un sens să nu fie găsit..

Primul gest al lui Leonor a fost să apese butonul pentru a aprind reflectorul cel mare. Focalizând mănunchiul de gaze înspre locul de unde s-au auzit zgomotele şi nu şi-a stăpânit un strigăt de bucurie.

— Georg, Georg! Dragul meu Georg!

Dar această străfulgerare a avut un succes neaşteptat. Leonor a văzut nu mai departe de zece metri patru oameni îmbrăcaţi în portul spaniol purtând o targă. De-abia au fost localizaţi de fascicula luminoasă, că au şi lăsat targa să cadă, după care au rupt-o la fugă.

Leonor nu era mai puţin înspăimântată la vederea tărgii. Ce însemna asta? Cuprinsă de un presentiment tragic, s-a năpustit afară din automobil, urmată îndeaproape de către Adam. Acum targa se găsea expusă direct la lumină, căzută jos pe partea ei normală şi părea acoperită cu un cearşaf de pânză, care după contur părea să ascundă o fiinţă omenească.

Leonor s-a apropiat şi mai mult şi acum i s-a părut că de sub acoperemânt percepe un geamăt slab. Leonor a tras cearşaful mai întâi şovăielnic, apoi cu toată puterea..

Într-adevăr, acolo zăcea un om îmbrăcat într-o cămaşă, acoperit de sânge, îngrozitor de mutilat. Urechile îi erau tăiate, nasul de asemenea, ochii scoşi, iar faţa lui întreagă era o masă de carne însângerată…

Leonor s-a clătinat. Nu a leşinat însă, ci doar a îngenuncheat

lângă targă.

Leonor a tras cearşaful mai întâi şovăielnic, apoi cu toată puterea. Într-adevăr, acolo zăcea un om.

— Georg, Georg!

— Eu... sunt... a auzit, după un efort şi un horcăit îngrozitor ieşind de pe buzele rănitului.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Eu... sunt...

— Ai fost torturat?

— Da, da.

A şi fost ultimul cuvânt al rănitului. Oamenii care-l torturaseră îl aduseseră evident mort. A urmat un oftat, după care omul s-a mai întins o dată, aşa cum fac toţi muribunzii înainte de a-şi da sufletul.

Cu mâinile încrucişate, Leonor a stat aşa aplecată deasupra cadavrului, mult, foarte mult timp, fără să poată scoate un cuvânt, fără ca un singur geamăt să-i iasă din piept. Alături era Adam ca împietrit.

— E de necrezut! a izbutit el să spună până la urmă. De ce a mai trebuit să-l tortureze, după ce am negociat acceptând toate cererile lor?!

Leonor n-a răspuns nimic, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Ce importanţă mai avea pentru ea cuvântul „de ce?”

În cele din urmă s-a ridicat în picioare. Trăsăturile sale frumoase păreau de marmoră la lumina electrică şi nici un sculptor din lume nu ar fi putut zugrăvi suferinţa întipărită, nici pe departe... Cu o pecete pe faţa care-i oglindea furtuna sentimentelor care o bântuiau în acel moment.

Cu paşi mici, înceţi şi măsuraţi, a urcat din nou din automobil şi s-a întors cu o carafa de apă şi un burete. S-a lăsat din nou în genunchi, a luat corpul celui mort în poală şi a început să spele cadavrul.

Nu a folosit nimic că-i spălase sângele de pe faţă. Era groaznic mutilat, se vedeau chiar urmele unor cizme, cu pinteni probabil, de oţel, care i se întipăriseră pe chip. Toate organele îi erau strivite şi lovite. La mâini, picioare, piept, braţe şi în alte zone urme de arsură, fiecare deget strivit, pe spate câteva fâşii însângerate.

Cadavrul a fost spălat. Leonor s-a lăsat din nou în genunchi, pentru o ultimă privire.

S-a întors apoi iar în automobil, de unde a luat o pătură de lână şi un hârleţ. După ce a învelit cadavrul în pătură, a început să sape o groapă chiar lângă targă, fără a-i cere şi lui Adam concursul şi fără chiar de a remarca prezenţa acestuia. Făcea totul cu mişcări mecanice fără să stea pe gânduri.

— Leonor, s-a făcut auzită din nou vocea răguşită a lui Adam.

Însă nu a fost auzit, indiferentă parcă la tot ce venea din afară, Leonor continua să sape mai departe, aruncând ţărâna în lături.

— N-ar trebui să-i găsim cel puţin un alt mormânt.

Leonor Morris a scuturat numai din cap fără a spune nici un cuvânt şi a săpat în continuare, mai departe, lovitură după lovitură cu hârleţul în pământul tare al pampasului.

Adam a mers să-şi ia şi el un hârleţ şi a început să sape alături, fără a fi aprobat sau respins demersul său.

Adâncitura din pământ a devenit suficient de mare pentru a primi un cadavru. Leonor a lăsat să-i scape unealta şi s-a dedicat din nou leşului, căutând să-l învelească cât mai bine în pătură.

Adam i-a dat o mână de ajutor, după care împreună au depus cadavrul pe fundul gropii, întrucât Leonor singură n-ar fi fost în stare.

— Leonor, a început el din nou pe o voce tânguitoare, n-ar trebui să-l aşezăm cel puţin într-un sicriu…

Iarăşi a fost nevoit să înceteze. Tăcerea ei era un răspuns mai mult decât suficient.

După cest moment de solemnă tăcere, fata a apucat din nou unealta, o lopată de astă dată, începând să azvârlă pământul deasupra. Acum însă o ajuta şi Adam.

Totul se sfârşise, deasupra se înălţa o moviliţă de pământ.

— Du, te rog, unealta în automobil!

Totul sunase pe un ton egal, fără intonaţie deosebită, dar trădând o mare oboseală.

— Leonor, cel puţin descarcă-te şi plângi! a gemut Adam la rândul său.

— Să plâng, pentru ce să o fac? Mergi, te rog, înspre oraş, nu prea mult. Lasă însă lampa electrică de control, ca să-ţi pot lua urma. Voi veni şi eu imediat!

Adam n-a mai pus nici o întrebare, ci a ascultat pur şi simplu de ordinul primit.

Lumina reflectorului s-a stins şi automobilul a pornit în noaptea întunecoasă înspre oraşul iluminat, din depărtare. Nu după multă vreme s-a oprit. Adam a aşteptat şi n-a trecut mult

până ce a apărut Leonor. Voise numai să rămână singură o vreme la mormântul proaspăt săpat..

— Şi acum, încotro, Adam?

— Da, încotro acum?

Abia în această clipă omuleţul a izbucnit la rândul său în lacrimi, plângând cu sughiţuri întocmai ca un copil.

Leonor însă nu i s-a alăturat.

Cele două doamne ostatice îşi făcuseră din nou apariţia. Lucia, doamna tânăr, se văita întruna, voind să vorbească cu Miss Morris..

Aceste doamne erau închise în compartimentul-sufragerie. Doamna cea în vârstă a început să vorbească pe un ton furios.

— Am de gând să vă mărturisesc totul, totul. Trebuie să o fac. Dumnezeu mi-a poruncit să o fac, a izbutit să scrâşnească literalmente ultimele cuvinte bătrâna doamnă.

— Ce aveţi de mărturisit? a întrebat-o Leonor liniştită.

— Soţul meu e vinovat pentru toate, blestemat, blestemat să fie!

— La ce ajută toate astea? Pentru ce blestemaţi? Ce aveţi pe conştiinţă? a întrebat Leonor mereu calmă, deloc interesată.

Doamna în vârstă a mărturisit totul, cum soţul ei, preşedintele, cu alţi câţiva locuitori ai oraşului, au plănuit să intre în posesia automobilului lui Miss Morris, prin viclenie sau forţă, cu sprijinul guvernului. O făcea pentru a-i afla secretele, întrucât pentru aceasta a o firmă din New York îi oferea o sută de milioane de dolari, chiar dacă ar fi fost numai a zecea parte şi era suficient.

Doamna cea în vârstă a început să povestească totul, foarte amănunţit, despre planurile diabolice concepute la adresa automobilului.

— Nu are rost să le mai descriem, întrucât oricum, nu s-au putut pune în aplicare.

De ce a mărturisit doamna vârstnică totul? Pentru că nu mai putea suporta prizonieratul. Deznădejdea din ultimele ore o marcaseră profund. În plus, era o femeie extrem de religioasă, care dorea să-şi descarce conştiinţa.

Esenţial a fost însă faptul că această mărturisire n-a mai contat nimic pentru Leonor, De aceea n-a mai pus nici o întrebare.

— Aşa deci, asta nu mai are nici o importanţă acum, absolut nici una. Sunteţi libere şi de aceea vă voi duce în oraş.

Tot vorbind, a părăsit sufrageria, după care a îndreptat

automobilul cu viteză redusă înspre oraşul iluminat.

Când a ajuns de-acum pe la jumătatea distanţei, s-au şi auzit strigăte venind din oraş. Razele marelui reflector central al automobilului s-au fixat asupra aceloraşi călăreţi, în fruntea cărora călărea preşedintele republicii.

— Din păcate, Mister Hartung nu a putut fi găsit, cum am sperat… s-a auzit strigătul preşedintelui.

— Bine, cunosc asta, el este deja aici.

— Cum, l-aţi găsit deja? s-a mirat preşedintele.

Strigătul său bucuros a venit abia după aceea.

— Da, da… l-am primit, a venit cumva, scrâşnit afirmaţia de pe buzele fetei.

— Oh, atunci totul e bine, totul e bine. Dar cum s-a întâmplat totul.

— N-are nici o legătură cu dumneavoastră.

— Cu mine? La ce vă referiţi?

— Sunt alţii care v-au luat-o înainte.

— Mie mi-au luat-o înainte? a murmurat copleşit preşedintele.

— Soţia dumneavoastră mi-a mărturisit totul.

Calul preşedintelui a făcut acum un salt, de parcă ar fi vrut să-l arunce din şa, însă acesta a rămas în cele din urmă călare.

— Senior de Castro, preşedinte al republicii Argentina, uitaţi-vă vă rog în spate către oraşul dumneavoastră, a răsunat îndemnul, parcă pe un ton festiv dinspre automobil.

În chip mecanic, acesta s-a întors în şa şi a văzut în noaptea întunecoasă mii de luminiţe, ca şi lampadarele străzilor, la geamurile străzilor. Arătau atât de paşnice şi de prietenoase, chiar şi acum târziu după miezul nopţii, ceea ce arăta sau spunea câte ceva despre emoţia şi agitaţia care domnea în oraş.

— Acest oraş, întregul oraş, a răsunat solemn vocea lui Leonor, merită să piară în fum şi pucioasă, ca şi Sodoma şi Gomora. Domnul să vă ierte, căci eu nu pot să o fac. Şi-acum vă rog să plecaţi.

La un semn al fetei, au fost scoase afară cele două doamne, care au părăsit acum automobilul, alăturându-se călăreţilor. Nu a avut loc nici un salut de rămas bun şi s-au grăbit să se cărăbănească cât mai repede de acolo.

Automobilul s-a dat puţin înapoi. Nu s-a mai vorbit nimic despre moartea lui Georg. Le-a fost destul cât au suferit. Nu-şi puteau da seama ce se întâmplase. Fie că fusese o hotărâre de ultim moment a anarhiştilor, fie că existau două facţiuni rivale în

sânul acestei organizaţii, care şi-au răpit una de la alta prizonierul.

Rezultatul a fost că s-au hotărât să nu-l mai înapoieze lui Leonor, ci să-i smulgă ei înşişi secretul blindatului. De aceea a fost torturat de moarte, fără a obţine nimic.

Pentru a-i împărtăşi fetei că nu mai avea rost să aştepte efectuarea schimbului, i s-a adus prizonierul despre care crezuseră că este mort.

Oameni care purtaseră targa se descotorosiseră repede de sarcina lor şi se făcuseră nevăzuţi.

Aşa trebuie să se fi întâmplat. Facţiunea care spera să încheie negocierea s-a văzut lipsită brusc de obiectul schimbului.

Leonor însă mai stătea în turnul blindat, privind înspre oraşul iluminat. Cum se simţea, nici nu trebuie s-o spunem.

„Dumnezeu să vă ierte, eu nu pot s-o fac”, încă mai murmurau buzele sale mereu aceleaşi cuvinte pe care le spusese preşedintelui, ducându-şi mâna la pârghia care acţiona tunul.

— Leonor, s-a auzit strigată pe un ton rugător de către Adam.

— Ce mai este acum?

— Asta să n-o faci! De asta nu eşti în stare.

— Ce să nu fac? De ce nu sunt în stare?

— Răzbunarea este a mea, a spus Domnul.

— Ah! Vă referiţi că aş putea să incendiez întreg oraşul?

— Întrucât aţi vorbit de Sodoma şi Gomora.

— Cred că acest oraş merită aceeaşi soartă.

— Şi mai spuneaţi că nu puteţi uita.

— Ştiu ce-am spus. Nu, într-adevăr nu pot uita. Asta o poate numai Dumnezeu. Eu nu sunt decât un om. Nu, de iertat nu pot uita, dar răzbunarea… asta e cu totul altceva. Da, aş putea să o fac. E de-ajuns să apăs pârghia asta şi în trei minute va izbucni peste tot focul.

Cuvântul i-a picat de pe buze. Deodată în acest întuneric de nepătruns care învăluia oraşul a izbucnit o cascadă de focuri înspre cer, apoi în partea de nord şi după aceea în cea de sud a acestuia. În acelaşi timp, s-au făcut auzite detunături puternice, ca de explozie, repercutate până departe în pampas, în timp ce în alte părţi ale oraşului, mereu alte şi alte cascade de flăcări se înălţau în înaltul văzduhului.

Şi totul nu s-a rezumat numai la această izbucnire repetată de artificii, ci dintr-o dată întreg Buenos Aires-ul a devenit o mare de flăcări.

Nu adia nici o urmă de vânt, cu toate astea, uscăciunea era foarte mare. Ca şi fitilurile lămpilor ardeau acum casele din lemn ale oraşului.

Leonor a crezut la început că visează, dar curând limbile roşii ale flăcărilor au încredinţat-o că era purul adevăr. Întregul Buenos Aires-ul ardea.

Leonor a ridicat mâna pentru jurământ:

— Pe Dumnezeul cel atotputernic, a strigat ea ieşindu-şi din fire, nu sunt vinovată de acest incendiu.

Era aproape ridicol să se disculpe în faţa lui Adam. Doar nu trăsese nici un proiectil incendiar.

— Şi totuşi, numai dumneavoastră aţi fi putut-o face. Doar i-aţi ameninţat, trebuie să o fi făcut!

Leonor a înţeles ce voia să spună Adam, dar i-a rămas datoare cu răspunsul.

În faţa lumii devenise temuta incendiatoare şi dacă Dumnezeu nu voia, ea singură nu s-ar fi putut dezvinovăţi niciodată.

CAP. XLI

DEZVĂLUIREA TAINEI

În localitatea amintită deja, la Magdalena, îşi avea domiciliul profesorul Lorenzo Martini, un renumit dascăl de chimie, vestit pentru succeselor sale în obţinerea grăsimilor organice, ceea ce ca descoperire însemna un nou început pentru omenire.

Chiar dacă autorul acestei povestiri în general nu preţuieşte elementul spaniol, există şi aici, ca pretutindeni, excepţii.

Prin asta vreau să spun că învăţaţii spanioli şi-au răspândit ştiinţa în toată Europa, după ce de la Salamanca, sau alte universităţi spaniole s-au propagat pe tot continentul. S-au remarcat cu precădere în chimie şi astronomie. Lorenzo Martini era o capacitate în chimie. Numele său era asociat republicii argentiniene. Cine ştie cum se numeşte primarul New Yorkului? Dacă însă în New York locuieşte Edison, asta o ştie orişicine.

Şi pentru Lorenzo Martini din Argentina situaţia era asemănătoare. Poate că nu mai mult de trei procente din populaţia Europei cunoşteau numele preşedintelui Argentinei, celelalte nouăzeci şi şapte de procente dimpotrivă, nu puteau să le scape faţa cu trăsături fine aristocratice ale savantului argentinian. Şi despre care se povesteau renumite anecdote. În plus, chipul lui zâmbea din fiecare revistă ilustrată.

De asemenea, tot în Magdalena, avea profesorul şi laboratorul. Acest învăţat cu o înfăţişare atât de tânără, care stătea săptămâni întregi închis în laborator, înconjurat de calfele sale, nu avusese timp deloc pentru căsătorie.

Înainte cu doi ani savantul sosea zilnic cu maşina pentru a ţine cursuri la universitate. După aceea n-a mai ieşit deloc din casă, cel mult îl vedeai câte odată plimbându-se pe acoperişul neted al clădirii.

Şi de-acum nu va mai ţine prelegeri căci Buenos Aires-ul, oraşul de jumătate de milion, nu mai exista! Trebuia ca resturile fumegânde să se stingă de la sine, înainte de a se ridica din nou.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când femeia aceea

diabolică, cu nu mai puţin drăceasca ei invenţie, aprinsese oraşul de la un capăt la altul. Cel puţin aşa se vorbea pretutindeni şi noi nu facem decât să o relatăm.

Profesorul Martini se găsea pe moment într-unul din multele sale laboratoare, executând experienţe chimice, filtrând şi încălzindu-şi retortele. Aşa cum domnea liniştea în casa sa, aşa domnea tăcerea în întregul oraş.

O tăcere asemănătoare domnea de asemenea şi în orăşelele învecinate. Acum la ordinea zilei era să salveze ceea ce mai era de salvat dintre resturile fumegânde ale oraşului. De salvat nu numai de foc, dar şi de mâinile hoţilor şi răufăcătorilor.

De altfel, de pe mare s-au arătat multe vase încărcate cu grâu şi alte bucate ca să ajute oraşul în suferinţă, pentru a mai alinta durerile celor care au pierdut aproape totul.

Asta era situaţia generală. În La Magdalena domnea din nou liniştea.

S-a auzit soneria casei. Profesorul, care era adâncit în munca sa n-a dat la început nici o atenţie zgomotului, până ce unul dintre asistenţi a năvălit în cameră foarte tulburat.

— Domnule profesor, acel automobil diavolesc..! a reuşit el să-şi ducă până la capăt propoziţia.

Calm ca întotdeauna, profesorul a potrivit flacăra sub retortă, pentru a se încălzi uniform.

— Ce fel de automobil drăcesc? a întrebat el calm.

— Al acelei americance Leonor Morris!

— Ei şi ce-i cu asta?

— Se află chiar în faţa uşii noastre! Acea domnişoară Morris vrea să-i vorbească domnului profesor.

Acum Martin fusese pus în cunoştinţă de cauză. Asta însă nu i-a produs profesorului nici o emoţie.

— Vrea să-mi vorbească mie?

— Este deja în curte, poate acum e chiar în antreu, nu se lasă intimidată de nimeni şi nimic şi de altfel, cine ar îndrăzni să o facă?

— Condu-o aici la mine!

— Dar, domnule profesor, ştiţi că este o anarhistă, poate una dintre cele mai periculoase…

— Ad-o încoace, ţi-am mai spus!

Leonor şi-a făcut intrarea.

Când învăţatul a văzut faţa palidă ca de strigoi a fetei stând înaintea lui, a simţit că-şi pierde cumpătul. A făcut un pas îndărăt

şi a întins ambele braţe înainte ca pentru a se apăra, cuprins de o adevărată groază.

— Miss Morris, a şoptit el. Aţi distrus un întreg oraş, l-aţi făcut scrum şi cenuşă, una cu pământul, l-aţi transformat în ruine fumegânde. Aţi ruinat mii de existenţe şi aveţi sute de oameni pe conştiinţă.

— Nu eu am făcut-o, a spus-o pe un asemenea ton, care nu căuta să producă un efect de scenă şi tocmai de aceea a avut efectul scontat, făcându-l pe profesor să şovăie.

— N-aţi făcut-o dumneavoastră?

— Nu!

— N-aţi incendiat ieri-noapte întreg oraşul?

— Nu!

— L-aţi ameninţat însă pe preşedinte că o veţi face.

— Poate că da, atunci când am vorbit de Sodoma şi Gomora, dar nu aveam defel intenţia de a pune eu însumi în aplicare aşa ceva.

Profesoral a privit-o în modul cel mai grav pe tânăra aceea tânără şi frumoasă, care acum îi stătea în fată.

— Mi-ar… mi-ar plăcea să cred că spuneţi adevărul.

— Chiar o fac.

— Cine ar fi provocat astfel acest îngrozitor incendiu?

— De unde să o ştiu eu? Pentru a afla asta, numai poliţia e în drept să o facă.

— Nu-şi va da foarte multă silinţă. Este de la sine înţeles că doar dumneavoastră aţi pus focul, dar aţi şi dat o reprezentaţie de probă convingătoare cu tunul acela pneumatic. Mâine dimineaţă va afla toată lumea şi vă va condamna ca un flagel al acestui secol.

— Dacă se va vorbi despre mine, dacă voi fi condamnată sau nu, îmi este complet indiferent. Cât despre mine, am conştiinţa curată în legătură cu această catastrofa.. Sunt cu adevărat nevinovată şi asta îmi ajunge. N-am venit de altfel aici să mă dezvinovăţesc.

— De ce doriţi atunci să-mi vorbiţi?

— Pentru a vă dezvălui secretul morisitului, ca să-l puteţi verifica şi apoi publica, ca în acest mod să mă feresc de alte atentate care se pregătesc împotriva mea.

Savantul a fost copleşit acum de o puternică emoţie, pe care se trudea să o stăpânească.

— Aşa deci?!

— Ştiţi desigur care este natura acestui morisit.

— Bineînţeles! Care om civilizat nu a auzit de asta deja? înlocuitorul cărbunelui, petrolului, revoluţia întregului proces tehnic actual, care pare o binecuvântare pentru omenire!

— Nu este altceva decât natriu, sodiu metalic, cu alte cuvinte.

— Greu de crezut!

— Sodiu într-o stare de agregare neobişnuită obţinut printr-o metodă specială.

Leonor nu-şi permitea în nici într-un fel să-l întrebe pe renumitul profesor de chimie dacă ştie ce este sodiul şi modul acestuia de preparare.

Sodiul este cel mai răspândit metal de pe pământ, numai că nu-i tot atât de cunoscut ca fierul, cuprul şi câteva alte elemente, pe care omul le foloseşte în mod curent.

Sodiul este o substanţă ce seamănă la aspect cu argintul, se dizolvă cu uşurinţă în apă degajând hidrogen, dar şi oxigenul, atât de necesar preparării morisitului.

Sarea de bucătărie este o clorură de sodiu, soda de rufe, un carbonat de sodiu. Pentru a obţine sodiu liber, se calcinează sodiu cu carbonat de calciu, adică cretă, la care se adaugă cărbune, iar distilatul este substanţa pură de natriu.

Sodiul curat nu poate rezista la aer. Se oxidează imediat, combinându-se cu oxigenul din aer. Din acest motiv descompune şi apa, dar rezultă numai hidrogen şi o bază, adică hidroxid de sodiu, din această reacţie.

Sodiul, tocmai din cauza marii sale reactivităţi trebuie păstrat undeva în absenţa aerului, ca să nu mai vorbesc, a apei... De aceea se ţine numai în petrol. Vaporii de sodiu se păstrează şi ei sub petrol.

— Procesul chimic este binecunoscut, a reluat Leonor. Soda calcinată este redusă la cărbune, creta este folosită doar ca un material poros. Dar vaporii de sodiu sunt protejaţi de petrol şi mercur. Acest metal greu este expulzat afară din eprubetă, iar vaporii se condensează într-un lichid şi acum deosebirea constă în aceea că de noi depinde cât va ţine consistenţa acestui lichid. Acesta se solidifică încet, foarte încet. Tatălui meu i-a reuşit în două luni să obţină o cantitate pe care o putea admira apoi zilnic, dar nu mai mult decât un cilindru de sticlă obişnuit din trusa unui laborator.

— Acest sodiu pe care l-a obţinut în condiţiile de mai sus descrise are cu totul alte proprietăţi decât cele deja atestate. Nu

se oxidează şi descompune apa în oxigen şi hidrogen. Se poate presupune că este un amalgam, adică un compus deosebit chimic, ca mercurul, însă tatălui meu nu i-a reuşit niciodată să detecteze nici cea mai mică urmă de mercur în această compoziţie. Totuşi, pentru a obţine acest gen de sodiu, s-a folosit în exclusivitate mercur. Orice alt compus utilizat la captarea vaporilor de sodiu generând acel sodiu sau natriu obişnui, ale cărui proprietăţi sunt cunoscute şi de copiii de la gimnaziu. Rezultă că mercurul joacă un rol deosebit aici, după un chimism propriu pe care noi încă nu-l putem înţelege. Astfel se obţine morisitul, din care numai un gram dezvoltă o energie convenabilă în cai-putere şi care costă doar a zecea parte din valoarea unui pfenig.

Profesorul s-a mărginit numai să scuture din cap, murmurând cu obstinaţie:

— Greu de crezut!

— Cum? Vă mai îndoiţi?

— Nu, fireşte că nu. Numai că simplicitatea acestui procedeu e pur şi simplu uluitoare.

Leonor a scos din interiorul bluzei sale un plic în formă romboidală.

— Aici am pus totul în scris şi cât mai amănunţit, cu putinţă. Înainte cu un an şi jumătate, tatăl meu a obţinut astfel două mii de chintale de sodiu în acest mod, în aceeaşi perioadă de timp se mai pot obţine încă pe atât. În această scrisoare este prezentat de asemenea locul unde poate fi găsit acest cilindru de fier, în care tatăl meu păstrează sodiul acesta cu proprietăţi miraculoase.. Le predau spre folosinţă umanităţii, fără ca să cer ceva în schimb. Luaţi prin urmare acest plic şi vă rog să daţi conţinutul publicităţii.

Ultimele cuvinte Leonor le-a pronunţat cu vocea tremurătoare. Şi acum profesorul, el însuşi extrem de emoţionat, a luat plicul, fără să-l deschidă deocamdată, cântărindu-l numai în mână.

— Ah, Miss Morris! a mai izbutit să spună savantul.

— Ce mai este acum?

— De ce n-aţi făcut asta mai devreme?

— De ce?

— Câte, de câte n-aţi fi fost cruţată.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre asta?

— Am auzit despre un atentat cu bombă în Capetown comis asupra dumneavoastră. Despre o maşină infernală la bordul

vaporului pe care l-aţi luat pentru traversarea oceanului.

— Aţi auzit despre toate astea? Tocmai aceste întâmplări au fost determinante în luarea hotărârii mele. Chiar la bordul acelui vapor am luat hotărârea de a destăinui tuturor secretul invenţiei tatălui meu. Din păcate am ajuns să o fac prea târziu. Nu trebuie însă ca şi alte vieţi omeneşti să mai fie primejduite din cauza asta.

— Însoţitorul dumneavoastră, acel Mister Hartung, a apărut până la urmă din prizonieratul său?

— Da, a replicat Leonor, fără a-i mai oferi alte amănunte. Ce-i interesează pe unii durerea incomensurabilă a altora!

— Veţi publica toate aceste date ştiinţifice, încât să ajungă cât mai departe, în toate ziarele vremii?

— Bineînţeles. E suficient să apară în ziarele de cel mai mare tiraj, toate celelalte se vor mulţumi să preia informaţiile.

— Aşadar, Miss Morris, nu dumneavoastră aţi aruncat acele bombe incendiare asupra oraşului?

— Vă rog, cu privire la acest subiect prefer să nu spuneţi nimic. Nu sunt vinovată, deci nu trebuie să mă disculp. Oricine poate gândi despre mine cum va vrea, începând din acest moment nu mai aparţin acestei lumi.

— Aţi citit ziarele de azi care au apărut în La Magdalena?

— Nu.

— Chiar preşedintele va acuzat.

— Cum pot eu să influenţez un asemenea ziar?

— Poate vă interesează totuşi ce scrie. Citiţi acest ziar, vă rog!

El a luat dintr-un sertar o gazetă care apărea după-masă în La Magdalena. Chiar preşedintele scrisese articolul principal. Înainte de a trata problema în termeni catastrofali, el făcea o mărturisire despre modul cum plănuia să o aresteze pe Miss Morris şi pe ceilalţi însoţitori ai săi, dar dintr-un alt motiv, total diferit de cel real.

Auzise din întâmplare despre un complot care avea ca ţintă luarea în stăpânire a automobilului, pentru a-i smulge secretele. De aceea se hotărâse să-i ia în custodia sa, îndată ce ar fi păşit pe teritoriul argentinian, pe Miss Leonor şi însoţitorii săi. Înainte ca acel plan să se realizeze, dar din păcate acest lucru nu s-a putut produce.

Şi în felul acesta urmau toate justificările. Preşedintele trebuia acum să mărturisească într-un fel oarecare, întrucât soţia trădase totul, dar o făcuse foarte inteligent şi convenabil pentru

el.

Fireşte că Leonor îi pătrunsese de îndată jocul, dar acestea nu mai aveau nici o însemnătate pentru ea.

Îi produceau cel mult un zâmbet, jumătate de milă şi jumătate de dispreţ.

Mai departe preşedintele povestea despre discuţia lui cu Leonor şi ameninţarea ei făcută asupra oraşului, menţionând că acum şi-o pusese în practică. Şi acum fie bunul Dumnezeu judecătorul suprem pentru catastrofa pe care o provocase această femeie posedată de diavol!

Celelalte articole brodau pe aceeaşi canava, toţi însuşindu-şi blestemele şi înjurăturile din lume adresate acestui diavol de femeie, Miss Leonor Morris.

Fata a parcurs numai la repezeală celelalte articole, dându-i profesorului ziarul înapoi.

— Din partea mea pot să scrie ce-or vrea. Îmi este absolut indiferent. N-am nevoie de nici o dezminţire, de nici o justificare, de aceea, domnule profesor, nici nu vă mai daţi osteneala.

— Nici nu şi-ar atinge scopul.

— Aşa cum v-am mai spus, pentru mine nu mai are acum nici o importanţă ce se scrie despre persoana mea, sau ce se gândeşte. Altceva aş vrea însă să se publice despre mine şi asta voi încerca s-o fac.

— Despre ce, vă rog?

— În automobil mai am şi alte secrete, are mi le-a încredinţat tatăl meu. Despre tunul pneumatic şi proiectilele sale am şi făcut o probă ieri, când am aprins coliba aceea, pe care am ras-o apoi de pe faţa pământului. Poate că aţi auzit câte ceva despre armele pneumatice şi pistoalele cu acest gaz?

— Fireşte şi chiar materialul exploziv pare să fie unul cu totul nou, cu o acţiune fulgerătoare. Aşa cum aţi mărturisit-o chiar dumneavoastră preşedintelui şi cum acesta s-a şi putut convinge cu propriii săi ochi.

— Acum, că am cedat secretul morisitului, pot revela şi alte taine, chiar dacă unii oameni din branşă vor rămânea temporar fără pâine. Aceştia trebuie însă să se gândească la binele general. Alte secrete ale tatălui meu nu le voi mai dezvălui, întrucât ar putea cădea în mâinile unor omeni care le-ar da o proastă întrebuinţare. Oricum, am cunoscut în ultima vreme mult pre bine egoismul omului, pentru ca să fiu prudentă în această privinţă. Aşa că vă rog, declaraţi jurnaliştilor: mi-am făcut partea

mea de datorie şi nimeni nu mai are motiv să mă urmărească. Cât despre mine, voi urma exact acelaşi drum pe care a mers odată Georg Hartung şi niciodată nu le voi mai face oamenilor nimic. Dacă însă cineva îmi va aţine calea cu intenţii duşmănoase, îl voi distruge.

— Ştiţi ce înseamnă un desperados? a continuat Leonor pe un ton inchizitorial.

— Aici, în această regiune spaniolă toată lumea o ştie prea bine.

— Un disperat, un om liber ca pasărea cerului şi totuşi conştient pus pe fugă, unul care atunci când se simte încolţit, trage fără a mai sta pe gânduri.

— Dumneavoastră o spuneţi.

— Cel disperat, care pentru a-i pune în gardă pe potentaţii săi agresori îşi pune o cocardă roşie deasupra colibei, unde îşi caută adăpost.

— Aşa cum în trecut pe corăbiile părinţilor se arbora steagul negru cu oasele încrucişate.

— Tot aşa voi avea şi eu, de fapt un steag roşu, care are menirea de avertisment. Alţii au făcut din mine un desperado, foarte bine, atunci voi acţiona ca atare. Dacă voi fi urmărită, îmi voi vinde viaţa cât mai scump posibil. Încă nu vreau să mor. Dacă lucrurile ar sta altfel, m-aş sinucide. Chiar am fost foarte aproape de a o face. Dispreţuiesc însă sinuciderea. Dacă cei ce mă urmăresc pentru a afla ultimele secrete ale automobilului, vor intra în cele din urmă în posesia lui, atunci nu voi şovăi să sărim în aer, prefăcând totul în fărâme, eu şi cu camarazii mei. Asta, stimate domnule profesor, asta doresc neapărat s-o publicaţi.

Profesorul s-a înclinat, încuviinţând. Leonor şi-a aplecat şi ea puţin capul, apoi a părăsit încăperea, aşa cum sosise, fără a mai saluta pe altcineva în plus.

Pe stradă automobilul o aştepta cu blindajul la vedere. De asemenea, crenelurile de comunicare erau închise, în faţă şi în spate ardea o lumină intensă, alta decât lumina reflectoarelor. Înapoia blindatului se putea distinge clar – un steag roşu ca sângele, care împodobea acum automobilul, fără îndoială un avertisment periculos.

Intrarea vehiculului în orăşel n-a putut rămânea ascunsă şi acum probabil toată lumea ştia că drăcoaica de femeie, cu automobilul ei blestemat, se oprise în faţa casei profesorului

Martini, care i-a permis să-l viziteze.

Dar nici o gură cască, sau nici o ceată înfuriată nu înconjura autovehiculul, nimeni nu se arăta în stradă, se refugiaseră cu toţi în cea mai apropiată locuinţă pentru a povesti ceea ce văzuseră, în timp ce ceilalţi aşteptau îngroziţi că noi necazuri le va aduce acest automobil diavolesc. Nu degeaba arborase steagul celor disperaţi, aşa că dăduseră bir cu fugiţii, înălţând rugi către Pronia cerească.

În felul acesta, Leonor s-a putut întoarce nestingherită la ai săi, în acel moment a apărut dintr-una din străzi o femeie bătrână alergând. Era cea mai curajoasă dintre toţi, dar poate că şi una dintre acelea care pierduse totul în incendiul devastator din noaptea trecută şi acum nu-i mai păsa de nimic.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 17).

CUPRINS

CAP. XXXVIX *ALTERNATIVA*.....3
CAP. XL *SÂNGE ŞI FOC*.....6
CAP. XLI *DEZVĂLUIREA TAINEI*.....17
CUPRINS.....26

CAPCANA DIN CETATE

Atragerea blindatului într-o groapă mascată. Morți și răniți din partea asediatorilor. Nu-i cale de ieșire și hotărâre comună de autodistrugere a mașinii și pasagerilor.